

Danken voor een leeg bord

Het levensverhaal van George Muller is een van de meest treffende getuigenissen van de betrouwbaarheid van God die de wereld ooit heeft gezien.

Muller vertrok uit Pruisen richting Engeland om daar in het zakenleven fortuin te gaan maken. Maar het liep totaal anders, hij ontmoette er de Here Jezus en wijdde zijn leven totaal aan Hem.

Hij wist zich geroepen om zich in te zetten voor de duizenden weeskinderen, om wie niemand zich bekommerde. Maar hoe kwam hij aan geld om opvang en zorg te organiseren? Hij wist maar een weg. Zijn hele leven, ook toen het werk groeide en steeds meer kinderen werden opgevangen en verzorgd, bracht hij **alles** wat hij nodig had in gebed bij de Here God. Nooit klopte hij aan bij mensen, omdat hij vast geloofde dat God in **al** zijn behoeften zou voorzien. En juist dat vertrouwen op God maakte diepe indruk. Op de meest wonderlijke momenten en wijzen beantwoordde God zijn gebeden. Altijd kwam het geld, meestal van mensen die hij niet eens kende. Veel gevers bleven voor altijd anoniem, anderen vertelden hem dat zij zich door God gedrongen voelden een bepaald bedrag aan hem te geven. Bijna nooit waren het grote bedragen die hij ontving, waardoor hij **constant afhankelijk** bleef van de zorg van zijn hemelse Vader.

Nauwkeurig hield hij alle giften bij, in totaal ontving hij zo meer als 1,38 miljoen pond sterling. Omgerekend naar onze tijd zou dat vele keren dit bedrag geweest zijn [ong. 50 miljoen Euro]. In totaal onderhield hij op topdagen van zijn bediening 2300 kinderen in de weeshuizen te Ashley Down [die het beter hadden dan de kinderen van een arbeidersgezin], voorzag in de nood van vele zendingen en gaf nog voor diverse andere doeleinden.

Zijn Godsvertrouwen was zo groot, dat hij een keer, zonder dat er brood was, zijn honderden kinderen aan tafel riep voor de maaltijd en God dankte voor het voedsel dat er nog niet eens was. Nauwelijks had hij toen Amen gezegd, of er kwam eten. Een bakker voelde zich gedrongen om die nacht uren vroeger brood te gaan bakken en dit rond 06.00 uur bij het weeshuis te gaan afleveren, evenzo was er van de kar van een melkman die zijn melk uitventte een wagenwiel gebroken juist voor het weeshuis. Hij kwam George Muller vragen of zij de melk wilden hebben, daar hij de melk niet overladen kon om deze te verkopen. Zoals God voorzag door de raven brood te laten brengen, zo wist hij ook wat George Muller nodig had.

Er zou nog veel meer te vertellen zijn over het geloofsvertrouwen van deze man Gods, maar daar ontbreekt nu de ruimte voor. Grote indruk maakte ook de zendingsreizen die hij maakte tussen zijn 60^e en 90^e levensjaar. In tientallen landen bracht hij aan honderdduizenden mensen het evangelie, velen, zeer velen kwamen tot geloof. Deze man spreekt nog nadat hij gestorven is en al juicht voor Gods troon. Denken wij **niet vaak** te klein van God? Zoeken wij **niet eerder** onze toevlucht bij mensen dan bij Hem? George Muller had prachtige "**bedelbrieven**" kunnen maken, waarin hij de mensen had kunnen vertellen over het prachtige werk dat hij deed en hen op kunnen roepen die mooie projecten te steunen. **Heel veel mensen, ook christenbroeders, begrepen niet dat hij dat niet deed.**

Hij hield zich echter vast aan Jezus' woorden: "Bidt en u **zal** gegeven worden; zoekt en gij **zult** vinden; klopt en u **zal** opengedaan worden. Want een ieder die bidt, ontvangt, en wie zoekt, vindt, en wie klopt, hem **zal** opengedaan worden" [Math.7:7-8]. Als Muller geld tekort kwam voor aardappels, vroeg hij het aan de Here. Als hij een Bijbelgedeelte niet begreep, deed hij hetzelfde. Als hij het Woord aan de weeskinderen moest brengen, bad hij om de hulp van de Heilige Geest.

Sterk benadrukte hij dat hij **geen** bijzondere gelovige of lievelingetje van God was. "Wat God in en door mij deed, wil Hij ook bij anderen doen. Het komt erop aan dat wij **in alles totaal** op Hem leren vertrouwen. Hij zal **nooit** iemand laten staan". [durven wij dat te geloven?]

Laten wij elkaar aansporen om te leren meer te leven zoals George Muller. In vertrouwen op de Here God, in afhankelijkheid van Hem en in het verlangen om voor Hem te leven en door Hem gebruikt te worden.

Geloofsbelijdenis van het leven van George Muller die leefde van 1805-1898 en "de vader der weeskinderen" werd genoemd. Hij verwierf tussentredende voorbede voor weeskinderen bij God.